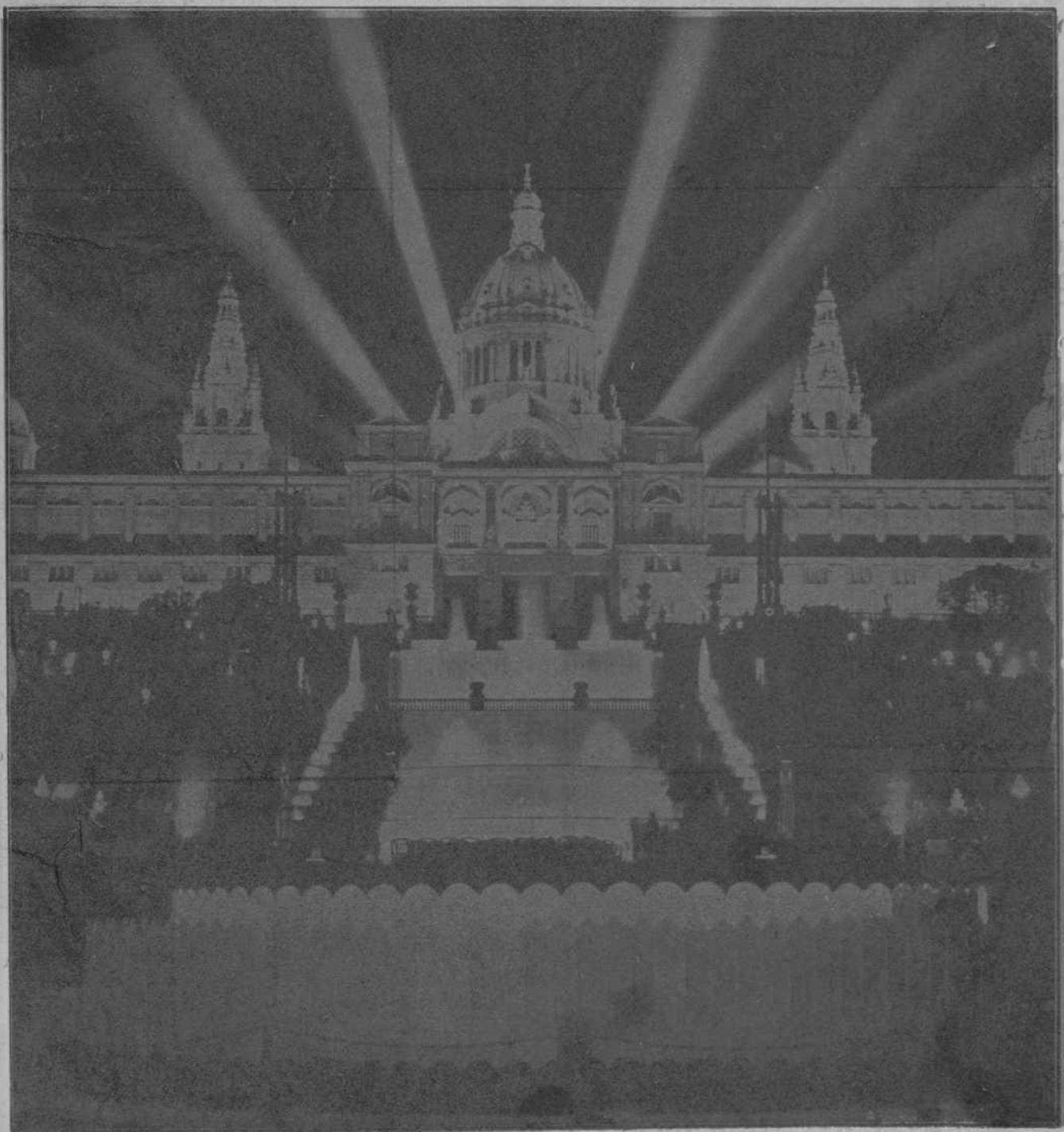

Barcelona, 21 de Juny de 1929

La aquella de la Torratxa

ANY LIII - Núm 2608 - 15 cts - Atrassats 30

De l'Exposició

Els reflectors del Palau Nacional, que fan de Barcelona una de les ciutats més belles del món

TEATRE COMICO

Manuel Sugrañes
presenta tots els dies

SHE-SHE

THE GREAT SHOW

¡Ellas!-¡Ellas! La gran Revista
¡Sic!-¡Sic! Die grosse Schau
¡Elles!-¡Elles! La grande Revue

La millor Revista d'Espanya

CICLES - MOTOS
ACCESSORIS
ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62 - BARCELONA - Telèfon 12303
CONSULTEU ABANS DE COMPRAR RES

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono
S. A. E.

Mai les càpsules peruvianes Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les BLE-
NORRAGIES (purgacions) GONORREES i tots els
altres FLUIXOS de les vies urinaries, per CRONIQUES
que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: SEGALA, o a l'autor A. BORRELL
Comte de l'Asalto, 52, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

Exposició de Barcelona

Restaurant Popular

SERVEI ESMERAT

Coberts de 7 i 9 pessetes, tot comprès

Tothom que passa el dia a
l'Exposició, dina i sopa al

Restaurant Popular

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties,
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions),
amb totes les seves manifestacions, *uretritis*,
prostatitis, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc.,
de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretri-
tis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona,
per cròniques i rebels que siguin, es guareixen
aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor
Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sen-
se injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes
ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-
siten sem pre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva
malaltia. Venda 5'30 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres vari-
còses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*,
urticària, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions
de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radi-
calment amb les Píndoles depuratives del Dr. Soivre, que són la medi-
cació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la
renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut,
resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, su-
puració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc.,
restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a
l'organisme rastre del passat. Venda: 5'30 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions
nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua
de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremo-
lors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifesta-
cions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que
siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees* potencials del
Dr. Soivre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell,
modul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats,
a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar
íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa,
sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse-
tes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al fran-
queix a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 344*
S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desen-
rotllament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

El que diu la gent d'en Cambó i d'en Pla

—Ue ha llegit el llibre d'En Pla?

—Sí, l'he llegit detingudament...

—I què? Què li sembla...?

—Haurem de creure que la vida de Francesc Cambó és una vida santificada i miraculosa. L'ex-ministre d'Hisenda és un d'aquests éssers afavorits per la gràcia divina i que tantmateix poden esdevenir sants com "curanderos". Llegint el llibre d'En Pla, ens fa l'efecte de tenir a les mans una vida de Sant que va

pel món salvant-se de les temptacions terrenals i realitzant aquells actes miraculosos que més tard la Santa Mare Església posarà a plet a la Cúria romana, com si es tractés d'una Bernardeta o d'un beat Oriol, per tal de sospesar la quantitat de virtuts del futurible sant i donar el preu que es mereix a qui no ha fet més que actes gloriosos per honra i glòria de la bondat suprema.

—Caram, quina ironia em gasta...

—Doncs, miri em raja, sense dar-me'n compte.

En Josep Pla ha escrit el segon volum sobre Cambó. Es un llibre apassionat i divertit alhora. En Pla ha perdut els estreps sense adonar-se'n. I és llàstima. En Pla, que és un xicot intelligent, d'una cultura innegable i d'un talent viu i feréstec, no ha sabut donar el punt agredolç al seu llibre. Són massa les virtuts que apunta a Cambó, i massa els defectes de tots els altres. Aquest és el defecte principal del llibre. Un llibre que, precisament per la parcialitat potentíssima que porta dintre, perd eficàcia.

En Josep Pla estima i creu que en política, com en totes les coses de la vida, els fets van un darrera l'altre, sense que hi hagi màgica possible, que tot té un comentari net i que no hi ha miracles. Doncs bé; si En Josep Pla creu això, és d'esperar que ara, en el tercer volum, ens dirà d'una manera clara i categòrica com ha canviat respecte al criteri que tenia d'En Cambó, l'any 1923, a París, i el que té ara, l'any 1929, a Sarrià.

Així caldrà que expliqui d'una manera clara per què quan no va rebre resposta d'un telegrama que li va posar i que En Joan Estelrich guarda en llurs arxius, deia el que deia i estava d'acord amb tot el que es preparava en un ambient en què no hi era En Cambó, i per què ha canviat de criteri ara.

No deu oblidar mai En Josep Pla que una de les co-

ses que més plauen en aquesta vida, seguint la lliçó de Jean-Jacques Brousson, és apuntar-se converses i diàlegs que més tard poden servir per un llibre que pot reflectir cantonades d'històries desconegudes. No obliidi tampoc Pla aquella apassionada discussió amb Marçal Domingo en un cafè del "boulevard"... i de la qual se'n guarden quartilles escrites febrosament a la matinada per no perdre cap opinió d'En Pla, que sempre són interessants.

L'esquerra ha estat la més sacrificada força política de totes les d'aquest país. Es cert, potser, que aquells homes foren excessivament purs i que en política les idees i les forces no poden pas mantenir-se isolades, perquè corren el perill de perdre's, de corrompre's o de ridiculitzar-se i morir — allò de "federal de tota la vida", ha fet més mal que una pedregada —. Però l'esquerra ha estat una força romàntica. Sense ella no s'hagués fet cap dels moviments pairals que han donat sensació de poble viu en moltes ocasions: ni la Solidaritat, ni la Mancomunitat, ni el Port Frac, ni l'Assemblea de Municipis, ni l'Assemblea de Parlamentaris, ni un munt d'actes que han tingut una eficàcia política enervant. Doncs bé; mentre es necessitava, aquestes forces polítiques eren afalagades i acceptades; però després un sector s'apuntava el triomf general, i es desconeixia a tothom. Clar que a això podrà respondre's que els de l'esquerra eren uns tous, i els altres, uns vius. Però no vol pas dir que s'hagi d'acusar la responsabilitat del que passa als elements temps ha disgregats de l'Esquerra catalana. Haurem de parlar de si també va ésser l'Esquerra la que portà de l'Ateneu al Ministeri l'illustre biografiat; haurem de preguntar què hi té a veure l'Esquerra catalana amb la política que preparà l'estat actual.

En Pla té talent. En Pla és un gran periodista, i potser ha escrit aquest llibre amb l'intent que les esquerres sentin un revulsiu i es belluguin. En Pla, anem més lluny encara, potser fa aquest llibre amb una intenció contrària de la que sembla que l'escriu. No és pas l'elogi d'En Cambó que vol fer, sinó donar motiu a què les esquerres es sentin ferides i actuïn. Això és un bé, i cal agrair-li aquest paper de màrtir polític que pren i que mai li agrairà la gent. Jo conec bé en Pla i em penso que es aquesta la intenció que el porta: donar lloc a un gran debat polític, com més apassionat millor, per aclarir i resoldre els problemes i els matisos polítics del país. S'anuncia ja un llibre d'En Rovira i Virgili, i sabem d'uns articles en preparació, més tard recollits en volums, sobre els fets polítics de Barcelona des de 1900 fins ara. Escrits en un sentit diametralment contrari a les teories que exposa En Pla, ben a contracor, i tan sols per fer que tot s'aclareixi.

Es d'una simplicitat estúpida dir que En Pla és un traïdor — traïdor a què i a qui? —, que ha rebut diners d'En Cambó, etc... Tot això és d'una ximpleria esfereïdora. Allò "del oro de la reaccion" és una bestiesa. En Pla no és home capaç de bellugar-se per dues, ni per duescentes mil pessetes. El que hi ha és que En Pla és

un pagès de l'Empordà, un pagès que precisament perquè és tan realista, tan de pa "moreno", tan de massa vora la mar i tan natural, en trobar-se davant d'un home com En Cambó, que ha fet de la seva vida un poema de llegenda i de fantasia, s'enlluerna i tanca els ulls, bo i retinent dintre seu la grandesa de Cambó, com qui després de mirar el sol, encara el veu un cop tancades les papelles.

Aquest enlluernament de la grandesa de Cambó l'ha embadalit. Es un pagès davant d'una ballarina amb vestit de llampadures o un espectador al final d'una revista. Es una llàstima que sigui així, però és així. I si no fos així, no podria ésser d'una altra manera. Ell, que vol idees clares i fets concrets, tan aviat diu que En Sagarra és un ximple a les planes de "La Publicitat" (1922), com li diu "car amic" i el troba bo; tan aviat fraternitza a les taules de París, amb un altre Francesc que no és En Cambó, com no en vol saber res... tan aviat vol donar la volta al món, com se'n va a criar gallines a l'Empordà. Es així. Res de línia recta, res d'idees clares, de fets concrets, de vida contínua. Però és tan simpàtic, tan intel·ligent, tan bon xicot al fons, que tot li és perdonat. Fins el mateix Cambó li perdonarà el mal que li ha fet.

Francesc MADRID.

EL PLURAL COMPROMETEDOR.

Ens contem la següent anècdota de Manolo Hugué, el gran escultor.

Manolo, en un balneari francès, entrà en relació amb una senyora recent casada. Un dia li digué:

—Vostè té un cap expressiu. Li hem de fer un cap.

La senyora, que no entenia ben bé això de què haguessin de fer-li un cap, somrigué i digué que sí, que "bueno".

Manolo es féu portar el fang, i una tarda digué a la senyora:

—Apa, atansi's, que treballarem.

I la senyora, esverada pel plural, respongué:

—Oh! S'ho haurà de fer vostè, que jo no en sé!

CAL QUE FEM JUSTICIA.

Diguin el que vulguin, Manuel Sugrañes és un gran home. Ho és per diverses raons que no hem d'escatir en aquestes pàgines. Una d'elles és la d'haver col·laborat a la civilització, a l'europeïtzació de Barcelona. Això, aquesta afirmació tan categòrica, pot semblar una heretgia. I no ho és. Manuel Sugrañes, amb les seves revistes, ha donat als nostres escenaris una nota amable de bon gust, de gentilesa, de refinament.

Cal que fem un incís per dir el següent: a nosaltres ens sembla més refinat, i més civilitzat, l'espectacle de la

revista plena de llums, de sedes, de dones boniques, que el de molts drames abominables que celebren la crítica i el públic. Es clar que el de la revista no sembla un espectacle transcendental. Però té la seva transcendència, també. Ensenya al públic, entre altres coses, a veure el nu femení amb ulls d'artista. Es a dir: amb ulls atents i respectuosos. A l'aparador brillant de la revista apareixen figures altes i dignes. Gemier ha treballat a la revista. I Gemier és el més gran dels actors contemporanis. A casa nostra, gràcies a la revista, tenim un ballari formidable: Sacha Goudine, que ja beu el vi en porró i li agrada l'esquidella. El que no li agrada—ni a la seva estilitzada "partenaire", Enriqueta Pereda — és el "charlestón", dansa negroide i desconjuntada, que és la negació del ritme i de la dansa.

Tot això ve de què l'altre dia Sugrañes va reunir en un dinar totes les noies de la seva revista del Còmic. Totes, des de Rosita Rodrigo, que té perfil de emperadriu, des de Lydia Francis, que és l'alcaloide de la simpatia, fins a l'última "girl".

Totes aquestes noies, que eren la salsa, les espècies, el que acabava de fer saborós el dinar—que aquell dia, al costat d'elles, tenia un altre gust—, donaren a la festa un to d'alegria. Però d'alegria ben entesa, d'alegria correctíssima, d'alegria civilitzada. Un dinar de savis segurament no hauria estat tan correcte. I hauria estat, en canvi, més avorrit.

Bé mereixen Manuel Sugrañes i les noietes gentils, que són la seva obra, aquest Glossari.

VIRAI

Capricis i paradoxes

MIXTIFICACIONS

De vegades els diaris porten la nota de venedors multats per adulterar els queviures. Es una nota que a les persones normals, amb esperit burgès d'ordre i de justícia els reconforta.

—Ara va bé — es diuen.— Ja que la fan, que la paguin. No hi ha cap dret a jugar amb la salut pública.

Aquesta nota, però, als aprensius, als neurastènics els inquieta una mica. Els fa veure perills i mixtificacions per tot arreu. La carn la creuen saturada de drogues perilloses. El peix, embalsamat com una mòmia egípcia. Els ous, de fabricació artificial, i la llet, com deia un cambrer en ponderar la seva legitimitat, químicament pura. Els cafès, els sucres, etc., els semblen de fabricació alemanya com el tabac dolent i l'aspirina bona. En les confiteries, en els bars, amb tots els seus alambins, els seus tubs de vidre, els seus cilindres niquelats, els semblen laboratoris on es manipula amb les drogues i els productes més insalubres i més misteriosos.

Com més pensen en aquestes possibles sofisticacions, més creixen les seves manies i les seves dèries. Acaben de creure de bona fe que no hi ha cap producte natural i veritable. Les sofisticacions que s'inventen són de vegades tan complexes i difícils, que costarien molt més que els productes veritables i legítims. Fins i tot potser serien més alimentoses i salutíferes!

Tan obcecats estan amb aquestes mixtificacions, que creuen emmetzinar-se en degustar un raïm o un mal plàntan. Res no els inspira confiança, i de la majoria de les coses en tenen prou amb el seu flair.

I bé, aquests pobres enderiats tenen generalment un gran horror a les grans ciutats, on es fan totes aquestes manipulacions, i en canvi, senten un gran amor per la vida idíl·lica dels pobles. Als pobles, hi menjaran botifarra feta amb carn trinxada de gos, amb tanta confiança i satisfacció, que al cap de quatre dies es posaran grossos i vermells com a pagesos veritables. Què no aconseguirà la suggestió i la il·lusió en aquesta vida!

Tanmateix, no fa molt que vaig estar uns dies a un poble i de poc no tinc de deixar-hi els ossos de pura consumpció i manca d'aliments. En la meua vida havia provat una carn tan dura i estirossa. Els bistecs eren pura sola de sabata. La llet tenia un tuf de corral tan fort que no es podia beure. Els ous tenien gust de palla. El pa, de trits. Vaig intentar proporcionar-me una mica de fruita i em va resultar tan verda i eixarreïda, que em va produir un mal de ventre. De vi no n'hi havia més que de dues menes: un de negre que era aspre, i un altre de blanc que, segons deien ells, tenia un puntet d'agre. En realitat, però, era vinagre pur! L'aigua rajava — per casualitat! — precisament tèrbola. La casualitat hauria estat — en sóc ben segur — que hagués rajat clara. En vaig enviar a buscar una botella d'aigua mineral a la farmàcia, i, per primera vegada a la meua vida, em resultà corrompuda...

Vaig tornar a Barcelona amb l'estómac fet malbé, paraula. Els que encara creuen que només als poblets es troben els bons aliments és que no s'han adonat precisament que tots els bons productes dels pobles la gasiveria dels pagesos fa que siguin ràpidament traslladats a la capital. La bona fruita, per exemple, s'hi exporta abans que acabi de madurar. En molts poblets de pescadors no hi trobareu més que rebuig i peix passat. Fins de productes més humils, com fesols, cigrons, etc., els pagesos no acostumen a quedar-se'n més que les partides avariades o de llavor raquitica, que seria difícil de col·locar a la ciutat.

Es clar que en això de les mixtificacions no deixa d'haver-hi raó alguna vegada. Fa pocs dies anava amb un d'aquests homes que tenen la dèria de veure-ho tot sofisticat. Passaven pel nostre costat unes noïetes. El cabell tonsurat, les faldilles curtes, el gest decidit.

—Tu et creus — em digué el meu amic — que són noïes?

—Es clar.

—Doncs jo, pel que pogués ésser, no gosaria acostar-m'hi. No voldria tenir una sorpresa desagradable. Hi ha tants Ricarditos pel món!

DOMENEC GUANSÉ

—I pensar que aquest dinar m'ha costat quinze pessetes!

En "Bon" i el seu carro

Potser creureu que en "Bon" s'ha tornat carreter? Doncs no, senyors; el carro d'en "Bon" és un petit palau instal·lat davant de l'entrada del Poble Espanyol de l'Exposició de la nostra ciutat, un carro a l'estil del de l'"Alegría que passa" del nostre Rusiñol, i com que allà on va en "Bon" l'acompanya l'alegría, ell ha triat per símbol el carro de l'alegría. Més ben dit estaria si diguéssim "El carro de l'alegría d'en "Bon".

Decorat amb gust pel gran caricaturista, més que un carro, sembla un recó de paradís; de bona gana ens hi passariem tota la vida en un carro com aquest, que té més comoditats que moltes cases que per poder viure-hi ens costa un ull de la cara.

En "Bon" ha instal·lat el seu estudi, on es passa tot el dia fent caricatures. No hi ha ningú que estimi una mica l'art que no aprofiti l'ocasió de tenir una caricatura del caricaturista que ha corregut més món. Ja hi ha un refrany català que diu: "Roda el món i torna al Born". Ara crec que es reformarà i es dirà així: "Roda el món i torna en "Bon".

Felicitem al nostre amic "Bon" per la seva originalitat i per no haver fet cas dels americans, que se'l volien quedar per sempre.

El "barri xinès" que jo he vist

"Casa Carmeta" és el diguem-ne magatzem de queviures de l'hampa barcelonina.

L'amo és un senyor sec, d'ulls de mandarina, nas de bec, i tracte original.

Es un home que té un sentit força pràctic de la vida. A temps que fa un bunyol de moniato, o una arengada amb "casaca", per un "client" que espera, té l'esguard clavat a la "piràmide" de llaunes de sardines, al mig pernil, que penja com un ajusticiat, o a la "penca" de cansalada a mig curtir, que fa de paravent al "membrillo" de color de carn.

La tenda té el número dotze del mai prou enlairat carrer de Migdia, i va ésser, un jorn no llunyà, teatre d'una escena per demés interessant, que tractaré de descriure.

Som a l'istiu. Les plates plenes de talls de bacallà quadrats com si fossin tallats en fusta, espolegats de pebre vermell terrós, nedant dins un estany de suc rogenc, esperen tractes. La tenda és plena de gent, carboners honorats, carreters més honorats encara, venedors que els tripliquen l'honoradesa a tots, donotes que ja no ho són tant, noies que ho són molt menys, i homes que no ho han estat mai.

Això de l'honra fins al barri xinès va per tandes i per classes.

—A qui toca ara?

—A mi! — respon un randa amb cara de xiulet, ulls bellugadissos i cames més bellugadisses encara.— Poseume entre mig del pa, una sardina amb gabardina, quinze d'all-i-oli, un tall de bacallà de la dorsal, deu d'olives trencades, un pebrot de llauna, i un xoriço de trenta.

—Que portes un pa de quilo, noi?

—No; però porto tres llonguets tan espaiosos com el meu ventre, que Déu em guardi d'una gana.

I així, l'un i l'altre, per tandes, tal com fèiem a l'es-

tanc, els gloriosos dies de les "colas" i las "ruedas", van prenent (i pagant) l'esmorzar.

L'equitat és patrimoni de la gent desgraciada, i ho és segurament perquè, com sol ésser tan poquet el que tenen per partir-se, no hi ha enveja d'una part a l'altra; són els despullats contra els despullats i mig. Però vet ací que un dia...

"El Fraret", un noi de catorze anys, feia estona que esperava, amb dos trossos de pa als dits, que l'amo de "Casa Carmeta" treïés del foc aquella jubilada paella on es dauraven feia estona sis aplanats bunyols de moniato...

Un home d'uns trenta anys, que feia estona es divertia donant cops de canya al cap del "Fraret" reia cada vegada que aquest es girava per tal de sorprendre l'indelicat personatge que prenia el seu cap per a "pasar el intermedio". Hom no dormia i tan prompte rebia el "Fraret" la carícia, que la canya es fonia talment com si es plegués per dintre, com un allarga-vistes.

Als altres els feia gràcia, i reien, reient molt!

Al "Fraret" no n'hi feia gens, li tremolaven les cames i els ulls li espurnejaven.

Ara recordo que al dels cops de canya li deien Mallorca i era un senyor d'aspecte respectable, ros, d'un ros d'amoniac, ulls de poma clàudia, grassonet, d'aspecte forçut, les dents que exhibia podien molt ben passar per mostrari de llegums resseques; les unes semblaven fesolets, les altres cigrons, i al centre n'hi tenia dues de grans com dues guixes trencades... aquella boca era original.

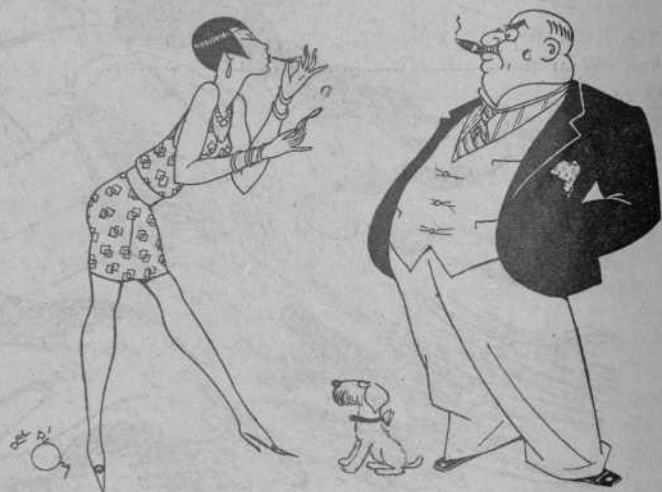
Perillós per llur valentia, amb la mateixa esplendidesa que regalava cops de canya al "Fraret", sortia a Mont-

---

AQUEST NUMERO

ESTA REVISAT

PER LA CENSURA

PRECAUCIONS

—Papà; quan em casi, em deixaràs emportar el piano per mi?

—Sí, filla meva! Però no li diguis encara al teu promès.

MOT DE LA FI.

—Agent.—Qué ha hecho este mocoso?

—Guarda.—Ha matao a uno.

—Agent.—Cuantos años tienes? Por qué lo has matado?

—Fraret.—Volia marcarme la cara, i m'ha anomenat la mare. Li sembla poc encara?

Francesc OLIVA.

—On anirem a estiuejar, aquest any?

—A dalt del terrat, noies!

juïc amb qualsevol a repartir-se punyalades, com si fossin panets de Sant Antoni.

Pero heu-vos ací... (a cada animal l'hi donen el seu, de panet) que el "Fraret" se n'adona, pren la canya amb mà resolta, i amb una lleugeresa mai sospitada la pulveritza al rostre del Mallorca, deixant-l'hi més ratllat que un mapa planetari, tan ple de ferides i descosits que feia llàstima!

Després, conscient del que li havia de costar, aquell gest rebel envers la persona del Mallorca, resta quiet, al centre de la tenda, el terror als ulls, el cos tremolós, en acte de contricció mental perquè ja veu arribada, tan jove! la darrera hora...

L'amo, el dels bunyols de moniato, flaira el tuf de tragèdia entre el tuf d'oli rostit que llença la paella. De sobte el Mallorca es velluga, tots tremolen, avança vers el "Fraret", que a ulls tancats espera ja el tret de gràcia...

S'ou un espetec; és una bufetada; el ressò per entre la "piràmide" de llaunes de sardines s'escampa. El "Fraret" roda per terra, alça el Mallorca la cama per tal d'esclafar la cara i trepitjar-la, fer-ne pols i després escopir-la... Mes el "Fraret", que pel que es veu no accepta de bell grat aquell improvisat masatge que se li apropa... s'alça d'un bot, s'atrinxera darrera la piràmide, els homes corren, les dones xisclen, l'amo vigila el pernil i la cansalada. Creix el terratrèmol, s'ou una veu pronunciar: "Me ca... en ta mare, "Fraret"!; els pots cauen, les caixes també cauen i els cigrons rodolen, i fan rodar amb ells tot aquell que els trepitja... tot cau, tot grinyola.

Entren els guardes, el Mallorca jau entre mig de queviures amb la cara plena de membrillo relliscós que l'empastifa, el pit ple de suc de bacallà a la llauna, a la mà un pot de tomàquets, crispats els dits. Un mànec de ganivet, d'aquells de tallar fuet en rodanxes atrevidíssimes, surt per entre tot aquell "pot pourri" d'adrogueria. Es mort, força claret ho diu aquella ganyota dels llabis que desabriguen imprudents les dues guixes trencades... i aquells ulls com bales de vidre gastades.

Al "Fraret" l'han trobat aterroritzat dintre un calaix de farina. Segueix als guardes com un autòmata i de tant en tant es gira espantat, tement encara que el Mallorca li doni la patada al rostre.

Festejant

Estimo una dona bella
com un ponent gloriós
que emplena de meravella
i embriaga de claròs.

Té una dolçor en la mirada,
com un diví encantament;
sembla una mar encalmada
on s'hi perd mon pensament.

I té una rojor dispersa,
que en la cara li somriu;
i s'encén amb la conversa
i pren un caire més viu.

Quan li vull dir que és bonica,
no li sé acabar de dj,
perquè em comana una mica
de la color de robí.

I aleshores la mirada,
s'encén una mica més
i per a dir com m'agrada
només hi ha un mot, que és un bes.

Té una veu suau i dolça
com un bell degoteig d'or,
i aquesta veu va fent moisa
de dolcesa dins mon cor.

Quan li escapa la rialla,
sembla que tremoli el jorn
de claror, i riu i calla
tota cosa de l'entorn.

I, llavors la besaria
perquè amb el llavi em donés
tot aquest doll d'alegria
dintre la flama d'un bes.

L'estrenyeria en mos braços
esbullant-li els cabells fins,
i fariem junts els passos
lligant els nostres destins.

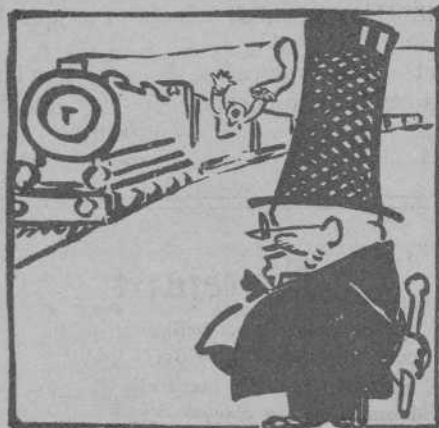
Quan ens deixem, se m'emporta
i jo me l'enduc també,
i amb una mirada forta
ens diem: ja tornaré.

I tornem, cada vegada
una mica més atrets,
per la llum de la mirada
que explica tots els secrets.

SALVADOR PERARNAU

El "Ton" visita l'Exposició Internacional de Barcelona

—Avui arriba el Ton Roca, que és el didot dels meus fills. (Veïam si em portarà una oca o bé un parell de conills).

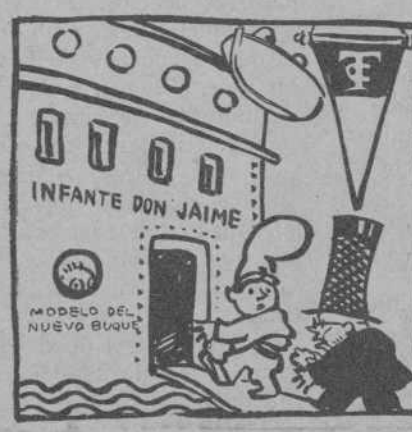
—Hola, Ton!... Ben vingut sies! I quin gran honor que em fas!... (Quin goigl!.. quines alegries, el jorn que t'entornaras!).

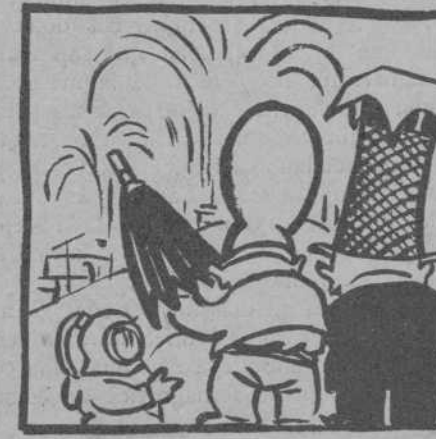
—I doncs, burrango, què et creies? —Es molt gran, vatua-nell! On va amb tantes xemeneies? Si això sembla Sabadell!...

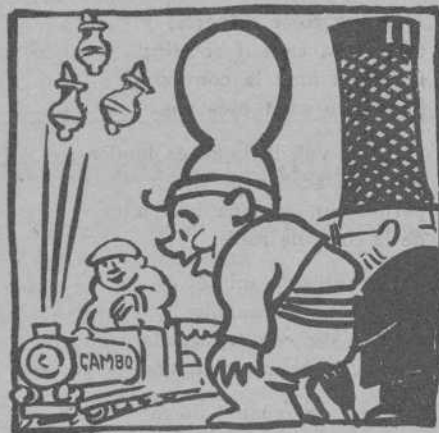
—Ja veurà, poques brometes, que jo no estic per engany... Digui'm si amb les dos pessetes hi va comprès roba i bany.

—Aquest vaixell m'impresiona, que és de debò, pel que veig. —Ja t'he portat la llimona, que és remei contra el mareig.

—Mare-de-Déu, quantes aigües!... Quin regadiu se'n pot fer! —Ja has fet bé de dur el paraigües, que aquí hi ha molt mullader.

—Manoil!... Sembla una joguina!... Pssst!... Escolti!... Conductor!... Si s'atura a Vallgorguina, records al senyor Rector!

—Ai, valga'm santa Madronal!... Ja té raó, ja, la gent, quan diu que a Barcelona es viu de pressa i corrent.

—Això és la història guerrera. —Ai caram de recaram!... Digui, doncs, que temps enrrera tot era or, llaua i aram...

—Ton: Ara una "Ave-Maria", dita amb tota devoció, pel bon èxit que caldrà a la nostra Exposició.

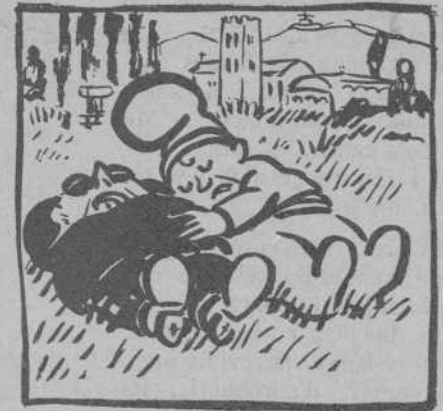
—Això és un poble molt noble, més vostè ja comprendrà que, per veni a veure un poble, no cal pas moure's d'allà.

—Cuiti, dona, no em maregi. —De cara, o bé de perfil? —Tant me fa, però que es vegi que m'he posat ben tranquil.

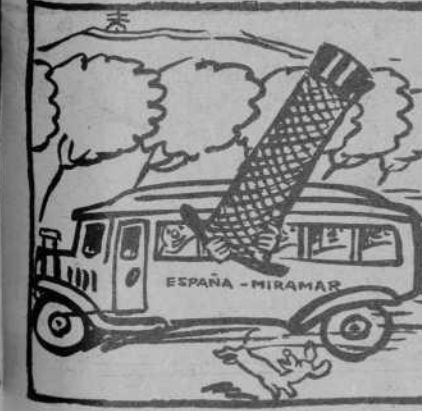
—Senyor Esteve, ara és la nostra! Jo, els hostals, els conec bé: menjarem tres plats i un postre, tot plegat per cap dinè.

—Pobre Ton, fas una cara! Que et sents mal del païdor?... —La panxa no em dol, per ara; el que em dol, el butxacó.

—I que en són de papanates! Amb eix camp ben conreuat, quin "stadium" de patates que en sortirà, aviat!

—Farem una excursió a cavall de l'autobús i a la darrera pesseta, li direm Amén, Jesús.

—Digues, Ton, no et meravella això que tens al davant? —Quina ciutat més bella! Quina Exposició més gran!

—Adéu!... Si et parla la dona de si "Barcelona és bona", de part meua li pots dir: "Si la bossa sona, sí!"

La Bodega Andalus

A Barcelona s'ha obert un nou establiment dedicat a la beguda. Això a nosaltres sempre ens dona una certa alegria. Poble que sap beure, poble que sap viure: encara que els nordamericans no pensin de la mateixa manera.

Aquest nou establiment està instal·lat als soterranis de l'Hotel Colon i es diu "Bodega Andalus". L'haguessin tingut a París, quan el bombardeig, un soterrani tan alegre i ben assortit com aquest de la Bodega Andalus.

A més de que s'hi beu amb tranquil·litat i alegria, el local té una altra cosa de veritable importància: està decorat per Oleguer Junyent.

Oleguer Junyent és un dels nostres més grans pintors, un pintoràs com una casa. Té un admirable sentit de la decoració. I ha fet de la Bodega Andalus una cosa meravellosa, una cosa magnífica: magnífica de color i d'ambient.

AGREDOLÇOS

ANTIGUITATS

Els Estats Units són els amos del món, són el país de les coses grans, de les coses en grau superlatiu. Tenen les cases més altes, els carrers més llargs, els cuirassats més formidables, els laboratoris més complicats i perfectes...

Ara malden per convertir Nova-York en una fantàstica capital de vint milions d'ànimes, gairebé la població de la Península Ibèrica. Per començar, construïran cinc mil gratacels colossals. Però el desenrotllament de la gran ciutat no serà tan sols vertical, sinó també horitzontal, agafant, dintre el seu recinte, una cinquantena de pobles.

Ara bé; tot això tan nou, tan gran, tan flamant, tan colossal, no basta. Els nordamericans massa que ho saben. I volen, al mateix temps que engrandeixen materialment el país, embellir-lo i ennoblir-lo, omplir els seus museus i crear-ne de nous, fer que entre les pedres i entre l'acer hi hagi també una mica d'esperit, una mica d'art.

Tanmateix, és més fàcil improvisar un enginyer, un arquitecte, que no un veritable artista. I estant ja mancats d'una tradició artística com la que tenen altres nacions, Itàlia, per exemple, tracten de crear-se un gran tresor artístic nacional, important el d'aquells països en els quals les glòries i grandeses pretèrites són superiors a les prosperitats actuals.

Tracten de fer-ho i ho aconsegueixen. Per alguna cosa tenen el dòlar... Tot un reguitzell de faunes, de sàtirs, de cèsars, de déus, de deesses entren a Amèrica procedents dels vells països llatins. Tot l'Olimp!

Aquesta gran abundància, però, ha fet que els nordamericans sospitessin de l'autenticitat de totes aquestes divinitats mitològiques i cesàries. I efectivament, fetes les enquestes corresponents, han retrobat, als cèlebres museus de Roma, de París, de Venècia, els originals de les estàtues que ells rebien, les reproduccions de les quals pagaven com a autèntiques.

Diversos tallers, diverses fàbriques, es dedicaven, amb una pulcritud i amb una dignitat artística incomparables, a la producció venerable de déus i de cèsars...

De totes maneres, els nordamericans poden tranquil·lit-

zar-se perquè les reproduccions eren excel·lents. La confusió, a més, és explicable i té nobles antecedents. Recordem, en efecte, a propòsit d'això, una anècdota d'un humorisme deliciós.

Miquel Angel, amb l'objecte de burlar-se d'uns quants cardenals enemics d'ell, va esculpir en marbre una estàtua de Mercuri, li va trencar un braç i la va colgar en un indret on precisament tenien lloc unes excavacions.

Quan l'estàtua fou descoberta, tothom va admirar-se. "La seva bellesa — deien — ultrapassa la de totes les estàtues dels contemporanis, fins les de Miquel Angel, que, malgrat d'ésser tan lloat, és incapaç d'arribar a plasmar res de semblant". Davant l'extrema beutat del petit Mercuri, tothom callà, àdhuc els més entusiastes de l'artista.

Miquel Angel deixà dir, deixà fer... Però quan aquest himne a les glòries del passat s'acabà, aleshores, va treure's de la butxaca el fragment que mancava a l'estàtua i la completà en mig de l'astorament dels prínceps i cardenals i de tota aquella altra gent amiga de dar-se importància.

PEROT.

Discos

La casa "Gramòfono" ha posat a la venda durant aquest mes l'"Himno a la Exposición de Sevilla", cantat per Fleta. *Sevilla* (Albéniz), molt ben executat. *La Meiga* (Guridi), el darrer èxit de la temporada. *Boris Gouidonov* magistralment cantat pel baix F. Chaliapine.

Com a música moderna, *Nada quiero saber de Lili*. *Otro cognac*, *Magaski*. *Wear Your Sunday*. *In the Shadows*, *For Old Times Sake*, charlestons que no sabríem pas quin triar de tan bonics que resulten, com també *Say That You Love-me* i *Pompanoka*.

Els amants de la música clàssica no queden pas descontents; tenen *Sincope* i *Marxa Vienesa Miniatura* d'En Kreisler, *Don Juan*, de Mozart; *Le Tambourin*, de Rameau; *Le Cou-Cou Rondo*, de Danquin; *Danza Húngara*, de Brahms; *La oración del torero*, del mestre Turina; *Tres caprichos para Vihuelas*, d'En D. de Mena; *Fiesta mora en Tànger*.

La Fontana di Roma (Respighi). *La Sinfonia en Sol menor* de Mozart, 6 parts, una cosa magistral, com també les 10 parts del *Quinteto en fa menor* (Brahms). I per no oblidar els músics de la terra, dues sardanes, potser les més populars del Mestre Morera, *Les fulles seques* i la *Sardana de les Monges*.

No en va ocupa el primer lloc entre tots la Companyia del "Gramòfono, S. A.", per la bona orientació que té la direcció de dita companyia.

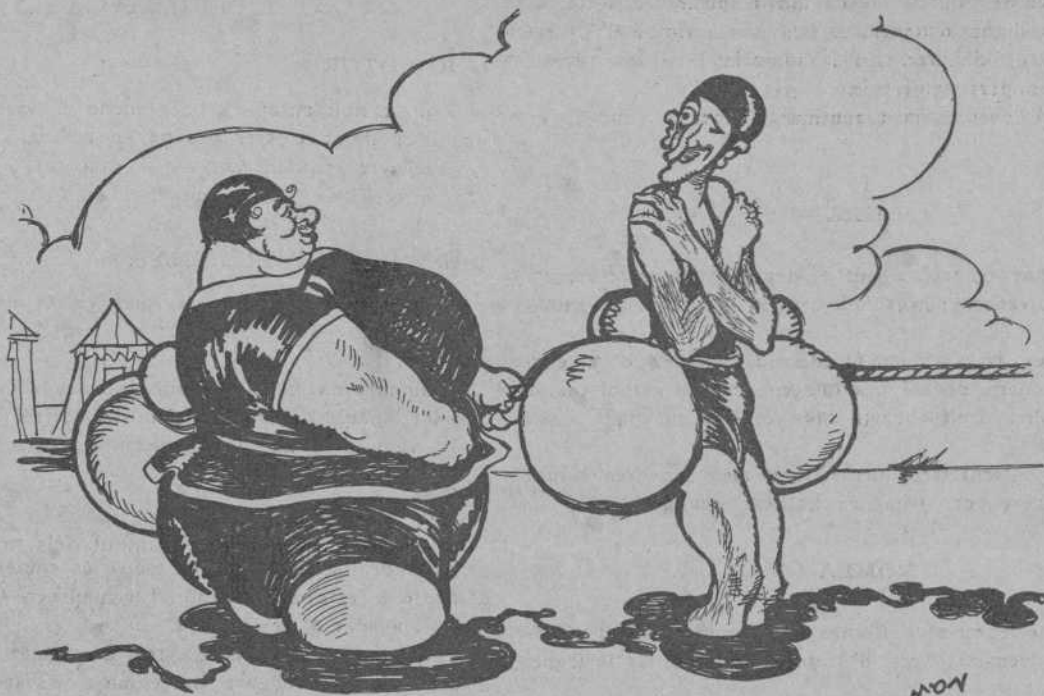

Els teus ulls

Mon ànima daleix la fretura
d'un viure que, eternal, sigui florit;
per ço troba l'anel i la gaubança
en els teus ulls, dos bocins d'infinit.

BALDOMER RIBES BANCELLS

ELS PRIMERS BANYS

—L'aigua està tan freda, que m'ha deixat "paralitzada" per tornar a la platja.

—Toqui's el "trigémino", senyora.

GRAN TEATRE DEL LICEU

OPERA RUSSA

La companyia d'òpera russa que dirigeix el Mestre Miquel Steiman ens ha dat darrerament "Boris Godunoff", de Musorgsky, i "Tzar Saltan", de Rimsky Korsakoff.

La majoria d'elements artístics ja ens eren coneguts. Gairebé podríem dir que constitueixen la companyia russa de Barcelona: les Sres. Davidoff, Sadoven, Militch i Jacoleva, tenen totes les simpaties del nostre públic, per la seva veu, per la seva bellesa, per la seva gràcia i perquè treballen de bona fe. El Sr Zaporogetz, que amb les seves notes baixes entusiasma els "dilettanti", i el Sr. Kaidanoff, que dóna un tipus de còmic grotesc que no ens cansariem mai d'admirar, ens són més que coneguts, familiars.

En el "Boris" ens fou presentat Baklanoff, que amb tot i haver de lluitar amb el record de Chaliapin, ens produí una sensació de noblesa. La veu és prou potent, i en els moments més dramàtics de l'obra es demostrà un actor remarcable.

El tenor Sr. Ritch, en les dues obres fou ben rebut, com es mereixia. El seu mètode de cant el du de vegades a llançar certes notes dures que fan pensar en alguns artistes francesos. Però té una bella figura, sap treure accents apassionats que li guanyen les simpaties dels espectadors, i és, en el cant, fàcil i de veu baronívoltment ben timbrada.

No voldríem oblidar els altres artistes Juvenieff, Possem-

kowsky, Gleboff i la senyora Antonowitx, que contribuïren amb el seu treball a l'èxit de la companyia. Ni tampoc ens hem de deixar al pensament el Director d'escena Sr. Ulukhanow. Precisament aquesta companyia es distingeix pel conjunt de l'escenificació, pels vestits, per les poses, per una certa mesura i vivacitat que manté en agradable equilibri les sensacions de l'espectador.

No podríem afegir res a la música de "Boris Godunoff", però no ens sabem estar de dir que l'obra de Rimsky Korsakoff cada dia ens plau més. La música deixa sempre surar dominadora la veu humana, conserva un aire popular fresc i gentil, i ofereix una tan bella combinació d'humorisme, de gràcia, i de puerilitat, amb alguna que altra escapada mística, que certament s'ofereix com la realització d'un tipus d'òpera còmica nou i escaient.

CLAU DE SOL

NOVEDADES

S'ha donat per finida la temporada de teatre català. No ha estat pas massa brillant. I ho sentim.

S'han incorporat a la companyia valuoses figures: Joaquim Torrents, que ens ha semblat més dúctil, més aprofitable que Martori. La figura de Joaquim Torrents ha pres aquesta temporada un relleu que no prengué en la passada la de Martori, malgrat haver trobat obres com "Els fracassats" i "La llotja".

També cal remarcar l'actuació d'Antonia Baró, sempre ajustada i plena de "charme".

Amb la direcció de Carles Capdevila, la companyia ha guanyat un cent per cent. Carles Capdevila ha demostrat ésser un director digne de tots els elogis.

Llàstima que les obres no haguin respost. De totes, la millor, la més digna d'atenció és "Les llàgrimes d'Angelina", de J. M. de Sagarra. En la majoria de les altres ha abundat el to impersonal i gris.

De l'actuació de l'actriu argentina Concha Olona, ja en parlarem.

TALIA

"La dona que crema" és un vodevil de situacions escabrosíssimes, salvades, però, amb gràcia i encert extraordinaris.

Com que es tracta d'una traducció, i d'una obra com totes les del gènere, no cal pas que en fem un estudi massa minuciós i prolix. Amb aquesta nota creiem que ja n'hi ha ben bé prou.

Molt bé la interpretació per part de les senyores López i Casals i dels senyors Giménez Sales i Bruguera.

ROMEA

Ahir degué celebrar-se a Romea la primera sessió de Teatre Selecte, estrenant obres d'Ambrosi Carrión i Prudenci Bertrana.

Naturalment, no en podem parlar avui. Ho deixem per al número vinent.

TIVOLI

Companyia de sarsuela. El mestre Serrano, el músic de "La reina mora". Eugenio Casals, l'actor enamorat de Chapí. I estrena de "Los claveles".

"Los claveles" és un sainet dels senyors Carreño i Sevilla, que ha musicat el senyor Serrano. El llibre, sense que sigui una cosa de l'altre món, és superior a la música. Distreu, interessa, té gràcia: una gràcia a vegades un xic gruixuda.

La música es poqueta cosa i sona a cosa ja oïda, a cosa que no correspon al talent de l'autor.

POLIORAMA

Juan Ignacio Luca de Tena ha escrit amb "Las hogueras de San Juan" una bona comèdia, una excel·lent comèdia, perfectament estructurada, dialogada amb agilitat i agudeses.

Se li ha d'agrair, a més, que no hagi escrit una comèdia blanca, una comèdia banal i poca-solta de les que avui infesten el teatre castellà. "Las hogueras de San Juan" és una obra humana, bella, valenta, una obra digna d'elogi, que acusa en el seu autor, un fort, un noble temperament d'autor dramàtic.

I digna d'elogi és la interpretació. Ja no caldria dir-ho, tractant-se d'una actriu tan intel·ligent, de tan fina sensibilitat com Lola Membrives.

BARCELONA

S'ha estrenat "Cuerdo amor, amo y señor", d'Avell Artís. D'aquesta obra ja ens n'ocuparem—amb elogi com mereix—quan s'estreni en català al Romea.

Ara ens cal dir que la traducció castellana d'Artur Mori és força correcta. I quant a la interpretació, sols elogis mereix. Sobretot per part de Santiago Artigas i Josefina Díaz.

ENTREACTES

NOU AUTOR

Aquest nou autor és J. Gimeno Navarro, que ha escrit una obra digna d'ésser posada en escena.

L'obra es titula "On és el drama?" i ha estat lliurada a la direcció de l'Associació de Teatre Selecte.

OBRA D'ENRIC LLUELLES.

Dita Associació donarà el mes vinent una estrena important. Es una obra nova d'Enric Lluelles: "El neguit de les ombres".

Amb una novetat: hi debutarà Ramon Tor, un dels actors més intel·ligents i originals del nostre teatre.

La valuosa col·laboració de Ramon Tor tots l'agraïrem.

MASSA TARD

A Madrid les funcions de teatre es comencen a dos quarts d'onze o a les onze de la nit. Els madrilenys ja hi estan acostumats, a anar al teatre tard.

Però aquí no, que no hi estem acostumats. Les companyies madrilenyes que vénen a Barcelona a passar l'estiu hi haurien de pensar.

"Sobre-realisme pur"

Hi ha un adoquí enfront de la casa
260,

que surt més que els altres i fa ensopegà,
l'urbano 14 ho sap, prò fa l'ase,
i com que fa l'ase, no sap el que es fa.

El fanal de gas de la banda esquerra
li dóna claror i el fa relluir,
sembla de lluny un terrós de terra
groga,
d'una terra groga mullada de vi.

El cràpol hi passa dient ximpleries
a la nimfa de llaura
que porta del braç;
la Lluna amorosa li fa "moneries",
i els rucs el coneixen amb l'olor del nas.

A la galeria d'una casa negra
dos gats fan juguesques a la cara i creu,
marramiu, marrameu;
un mussol de suro de mirada alegre
aixafa amb la pota un segell de correu.

Un tramvia passa. Un borratxo resa.
Una vella ronca. Lo altre no hi és.
Ah, sí! Dalt d'un terrat un dipòsit vessa...
Xim... xim... xim...
i comença a ploure, i després res més.

Això ho escriuria un savi dels d'ara
per donà a comprendre el goig d'un moment,
del moment poètic d'una nit ben clara;
de l'instant funest d'un enterrament,

o bé per cantar un "solo" a la Lluna,
o per enaltir l'encís d'un "boicot".

Els savis aquests, tenen la fortuna
de que amb quatre ratlles o descriuen tot (?).

KADAFORT.

Corre la brama que, durant l'èxit de les famoses cures del doctor Asuero, algunes de les estàtues de Barcelona han demanat ja al cèlebre metge que els apliqui el procediment de la reflexoteràpia.

Sembla que l'Isle Soler, completament anquilosat dins la seva xemeneia, En Pitarra, paralític anys ha a la seva cadira, i En Cristófor Colom, que pateix de rampa del braç dret, han estat els primers en sollicitar que se'ls facin uns toquets al nas.

Ho trobem molt posat a la raó.

Antoni Ferrer i Ferrer, un altre antic col·laborador nostre, acaba de desaparèixer del món dels vius.

Per allà, pels temps de l'altra Exposició i en les pàgines de "L'ESQUELLA DE LA TORRATXA", havia popularitzat el pseudònim "Japet de l'Orga" amb treballs humorístics i seriosos força llegits i celebrats.

Fou excel·lent català, home estudiós i gran amic dels amics.

Deixa un llibre de poesies "Foc i fum", íntimes amoroses, en sa major part, que revelen tot un caràcter i retraten al viu els bons sentiments del vell company desaparegut.

Hem tingut, encara que poca estona, a la nostra ciutat, el gran polític alemany Dr. Stresemann.

Per les seves idees liberals i pel seu talent polític, mereix la nostra salutació.

Ja han vist els llums que per a regularitzar el trànsit han posat al Passeig de Gràcia?

Són verds i vermells. Els vermells indiquen que s'han d'esperar i els verds volen dir que passen.

Res, el món al revés! que us creïeu que era el verd el color d'esperança? Doncs us equivocàveu.

Us heu fixat quina calor que fa?

Aquest estiu es creu que serà pitjot que el de l'any passat. El sol diu que es proposa liquidar les consciències. Ja patirem. Ara, que si no fa més calor que la necessària per a liquidar les consciències, passarem un estiu bastant fresc.

Els lladregots han robat un collar a una senyora en ple Liceu. Era de perles i valorat en mil cinc centes pessetes.

Creiem que s'han d'acabar els pispes, però també el portar aquests tresors penjants al coll

A un dispensari ha estat auxiliat un estudiant de 21 anys que duia una ferida al braç produïda en el seu domicili en barallar-se amb els seus pares.

Deuen ésser uns pares exemplars i ell un estudiant de primera.

S'han barallat dues dones, Rosa Salvador i Maria Martinguili. Es veu que la Rosa no estava per martingales i arribà a la cara de la Martinguili i, després del consuetudinari mullader, la martingala finalitzà al dispensari.

La societat "Esport Ciclista Català" farà una excursió a Mallorca. En bicicleta?

Ja ens agradaria de veure-ho.

Sembla que ja no es parla tant del doctor Asuero. Ja n'estàvem ben atabalats. Els uns que si és veritat, els altres que si és mentida, i da-li que da-li.

Troblem en la premsa que la ciutat de Granada es consagra al Sagrat Cor.

Si això es fa, aquesta població, des d'ara serà més consagrada. Desitgem que li provi.

CADA ISTIU, EL MATEIX

—Ja tornen a ésser aquí, aquests borinots?

Hem vist les portes del teatre "Romea" plenes de venedors i taules. Hi venen caramellos, puntes i altre "generi minuti". Es veu que els empresaris volen aprofitar l'estiu. No poden fer drama a dins perquè la gent a l'estiu no hi va, però fan comèdia a fora, segurs de l'èxit.

Tot és teatre per segons qui.

El diari catòlic "El Matí", dedica molta atenció al triomf dels flamingants de Bèlgica—cosa que està molt bé—, però no comenta amb gaire interès el triomf dels laboristes. Què és que els fan por els laboristes als "matiners"? Nosaltres ho creiem així, perquè sabem que hi ha qui es lleva de matí i treballa i hi ha qui es lleva de matí i només fa el dropo.

A. R. F.: No hem entès una paraula del que ens envia. No podria escriure-ho a màquina? Li agrairiem.

Ll. A. V.: Segueixi estudiant i llegint força. El que ara fa no té prou personalitat.

J. V.: Un dels articles és vulgarot i va al cove. L'altre "Hi ha tal crisi", ens sembla que no està ben vist i també

hi va. Li recomanem que escrigui d'una manera senzilla, que no empri paraules estranyes. No es diu, per exemple, "voluptuosa". L'actual teatre català, més que elogis, mereix censures.

A. F.: Està força bé. Anirà.

D.: El dibuix ens sembla fluixet. I, naturalment—encara que sentint-ho molt—, va al cove.

J. C. de B.: L'"oda a l'Exposició" no la podem publicar més que fragmentàriament. Aquí en van els dos versos finals:

"...us demano de tot cor perdó
i que em tingueu compassió".

De compassió ja n'hi tenim.

J. R. D.: Ja estan bé els versos, però resulten un xic vulgars.

F. V. S.: Una de les composicions podria arreglar-se. Però preferim que sigui vostè mateix qui ho faci. Ah! Recordi que un sonet té catorze versos.

L. P. M.: Anirà.

M. B.: La poesia està ben versificada, però adoleix de vulgar. Convé que repassi una bona Ortografia de Pompeu Fabra.

J. B. R.: Massa vulgar, massa poc personal.

Imp. "L'Esquella" i "La Campana". — Olm, 8. — Barcelona

Exposició Internacional de Barcelona

PALACIO NACIONAL

Divendres, dia 21, ESDEVENIMENT MUSICAL

"Misa Solemnis", de Beethoven, per l'"Orfeón Pamplonés" i "Orquesta Sinfónica", de Madrid

300 EXECUTANTS

El dia 22 de l'actual, a les deu del matí, tindrà lloc a la Plaça de la Font Màgica de l'Exposició, la inauguració del

"Certamen Canino Internacional"

organitzat per la «Real Sociedad Canina de Cataluña», sota el Patronatge de l'Exposició Internacional de Barcelona

Verbenes de Sant Joan i Sant Pere

Grans Verbenes en el «Pueblo Español» i Recinte de l'Exposició - Monumental Castell de Focs Artificials - Bandes de Música Civils i Militars - Cobles de Sardanes - «Organillos» - Fantàstica il·luminació - Concurs d'il·luminació i ornamentació de Quioscos i Bars - Premis en metàl·lic

Acaba de sortir el Volum IV de la
COL·LECCIO D'OBRES SELECTES

COSES VISCUDES

Santiago Rusiñol

Un volum de més de 200 pàgines, **Ptes. 2,50**

Volums publicats d'aquesta Col·lecció:

Volum I.—MURGER

**Escenes de la vida
bohèmia**

Traducció d'E. Lluelles, pròleg de Santiago Rusiñol.

Volum II.—ROUSSEAU

Contracte Social

Traducció i pròleg de Ramon Vinyes.

Volum III.—DIDEROT

La Monja

Traducció i pròleg de Lluís Capdevila.

Preu: 2,50 ptes. el volum

Al·legoria de juny

o l'ègloga de cada any